

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Dato:
Kontor: Politikontoret
Sagsbeh: Bjarke Gano
Sagsnr.: 2016-19203-1002
Dok.: 2087378

KOMMENTERET HØRINGSOVERSIGT

vedrørende

udkast til lov om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (Strakstilhold)

1. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 31. august 2016 til den 28. september 2016 været i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Politiforbundet, Politidirektørforeningen, Advokatrådet, Danske Advokater, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Amnesty International, Rigsombudsmanden i Grønland, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Journalistforbund, Dansk PEN, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Medier, Danske Regioner, Det Kriminalpræventive Råd, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Forbrugerrådet Tænk, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, Joan-Søstrene, Danner, Kvinderådet, Landsorganisation af Kvindekrisecentre (LOKK), Landsforeningen Hjælp Voldsofre, Offerrådgivningen i Danmark, Dansk Stalking Center, Justitia, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), KL, Fagligt Fælles Forbund – 3F, Retspolitisk Forening, Rådet for Etniske Minoriteter, SOS mod Racisme og Trykkefrihedsselskabet.

Justitsministeriet har modtaget høringssvar fra følgende:

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Østre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Politiforbundet, Advokatrådet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Det Kriminalpræventive Råd, Danske Medier, Forbrugerrådet Tænk, Institut for Menneskerettigheder, Joan-Søstrene, Landsorganisationen af Kvindekrisecentre (LOKK), Landsforeningen Hjælp Voldsofre, Offerrådgivningen i Danmark, Dansk Stalking Center og Retspolitisk Foreningen.

Nedenfor er gengivet de væsentligste punkter i de modtagne høringssvar.

Justitsministeriets kommentarer til høringssvarene er anført med *kursiv*.

2. Høringssvarene

2.1. Generelt

Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Politiforbundet, Danske Medier, Dommerfuldmægtigforeningen og Sø- og Handelsretten har ingen bemærkninger til lovudkastet.

Østre Landsret, samtlige byretter og Forbrugerrådet Tænk ønsker ikke at udtale sig om lovudkastet.

Landsorganisationen for Kvindekrisecentre (LOKK) imødeser enhver forbedring af stalkingudsattes rettigheder og kan således til fulde støtte lovforslaget. **Offerrådgivningen** er ligeledes positive over for alt, der kan forbedre stalkingofres situation.

Det Kriminalpræventive Råd støtter lovudkastet og ser endvidere positivt på de tiltag i udspillet ”Stop Stalking”, der bl.a. sigter mod uddannelse og træning af fagpersoner, rådgivnings- og behandlingstilbud samt bedre viden om stalking.

Institut for Menneskerettigheder bemærker, at staten har en positiv forpligtelse til effektivt at beskytte den enkelte mod andre private personers krænkelse af privatlivet. Forslaget må anses som en forbedring af ofres hurtige adgang til beskyttelse mod stalking, ligesom det er meget positivt, at regeringen i udspillet ”Stop Stalking” også vil iværksætte tiltag til at styrke politiets håndtering af sager om stalking.

Dansk Stalking Center hilser generelt lovforslaget velkomment. En vedtagelse af lovforslaget sender således et klart signal om, at stalking skal tages alvorligt. Hurtig indgriben og anvendelse af strakstilhold vil styrke beskyttelsen af personer udsat for chikane, forfølgelse og stalking, ligesom strakstilhold vil være stalking- og voldsforebyggende.

Hjælp Voldsofre finder det glædeligt, at der arbejdes på at indføre hjemmel til et strakstilhold og har noteret sig, at det bærende hensyn i udkastet virkelig er den forurettede.

Joan-Søstrene anfører, at lovforslaget giver en tiltrængt mulighed for en hurtigere reaktion over for gerningsmændene, og det kan Joan-Søstrene ud fra erfaringerne fra brugerne af rådgivningen kun hilse velkomment.

Foreningen af Offentlige Anklagere bemærker, at gennemførelse af forslaget vil medføre et øget forbrug af juristressourcer i anklagemyndigheden, da der efter forslaget fremover typisk skal træffes to forvaltningsretlige afgørelser i sager om tilhold.

2.2. Bemærkninger angående retssikkerhed og sagsbehandlingsfristen

Hjælp Voldsofre anfører, at der i lovforslaget er foretaget en helt rimelig afvejning af hensynet til den forurettede på den ene side og den, tilholdet rettes mod, på den anden side.

Institut for Menneskerettigheder vurderer, at lovforslaget ikke i sig selv giver anledning til bekymring for vilkårlige eller uproportionale indgreb i retten til respekt for privatlivet for den person, der meddeles tilhold. Reglernes implementering vil imidlertid have betydning for denne vurdering. Det bør derfor efter instituttets opfattelse inden for en kortere årrække undersøges, hvorvidt målet for sagsbehandlingstiden for politidirektørens endelige afgørelse om tilhold mv. efterleves i praksis, ligesom det inden for en kortere årrække bør evalueres, om forslaget har ført til en hurtigere beskyttelse af ofre for stalking.

Advokatrådet forudsætter, at der ikke er tilsigtet nogen ændring i forhold til, hvem der har kompetencen til at træffe en afgørelse om tilhold. Lovforslaget indebærer ifølge Advokatrådet, at retssikkerheden svækkes for den, som tilholdet retter sig imod. I de fleste tilfælde vil man kunne opnå en tilsvarende beskyttelse af den forurettede ved at øge fokuseringen på sager om forfølgelse og chikane. Herudover forekommer det i strid med almin-

delige proportionalitetsprincipper, at et strakstilhold tidsmæssigt kan udstrækkes i længere tid end et tilhold, som meddeles på baggrund af et stærkere mistankekrav. Derfor foreslås det, at der for så vidt angår den tidsmæssige grænse for et strakstilhold skal sikres parallelitet i forhold til tilhold efter de gældende regler, således at der også skal være en tidsmæssig grænse på 5 år.

Landsforeningen af Forsvarsadvokater kan ikke støtte lovforslaget. Landsforeningen finder det således betænkeligt, at man lempet retssikkerheden for de personer, som et tilhold rettes mod. Det sker dels i forhold til mistankekravet, idet det ikke længere er et krav, at der er begrundet mistanke mod den pågældende person, og dels i forhold til hvem, der kan udstede et tilhold, idet det hidtil har været juristerne hos politiet, der kan udstede tilhold. Det kan frygtes, at politipersonalet ikke har den fornødne uddannelsesmæssige baggrund til at overholde de forvaltningsretlige regler, som skal iagttages, når der skal udstedes et strakstilhold. Endelig findes det betænkeligt, at der ikke fastsættes en absolut tidsmæssig grænse for udstrækningen af et strakstilhold.

Retspolitisk Forening anerkender behovet for at pålægge et strakstilhold, og at det derfor formentlig er nødvendigt at lempe mistankekravet. Der ses dog allerede i praksis eksempler på, at mistankekravet er lempet betydeligt til et niveau, som ligner det i lovforslaget. Der opstilles i lovforslaget en frist på 60 dage for politidirektørens behandling af et tilhold, hvilket i praksis kommer til at indebære, at strakstilhold virker som midlertidige tilhold betinget af yderligere undersøgelser. Derfor forekommer det nærliggende at foreslå regelsættet om tilhold revideret i sin helhed, således at et tilhold i almindelighed bør pålægges med en behandlingsfrist på 60 dage, og der indføres en passende sanktion for grundløse anmeldelser.

Den foreslåede ordning i lovforslaget går ud på, at der fremover gives mulighed for at meddele en foreløbig afgørelse om tilhold (et såkaldt strakstilhold), som midlertidigt skal beskytte den forurettede og eventuelt medlemmer af forurettedes husstand, indtil der af politidirektøren kan træffes en endelig afgørelse angående tilhold eller opholdsforbud. Strakstilholdet omfatter de samme typer af forbud og har samme retsvirkning som et tilhold, der meddeles efter de gældende bestemmelser i tilholdsloven.

Det er ikke formålet med lovforslaget at ændre på kompetencen til at træffe afgørelse om tilhold, hvad enten der er tale om en foreløbig eller ende-

lig afgørelse om tilhold. Det følger således af tilholdslovens § 15, stk. 2 (som ikke foreslås ændret), at afgørelser om bl.a. tilhold træffes af politidirektøren. Som følge af bemærkningerne fra Advokatrådet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater om kompetencespørgsmålet har Justitsministeriet præciseret yderligere i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, at afgørelser om tilhold, herunder strakstilhold, træffes af politidirektøren.

Der er ved forslaget til udformningen af mistankekravet ("rimelig grund er mistænkt") tilsigtet en væsentlig lempelse af kravet til mistankens styrke i forhold til det almindelige mistankekrav efter tilholdslovens § 2, stk. 1, nr. 1 ("begrundet mistanke"). Det lavere mistankekrav indebærer, at oplysningerne i sagen på tidspunktet for meddelelse af et strakstilhold ikke nødvendigvis skal vurderes at kunne føre til, at der efterfølgende vil kunne meddeles et tilhold efter tilholdslovens § 2 eller et opholdsforbud efter § 4.

Det er Justitsministeriets vurdering, at den foreslåede ordning vil kunne bidrage til, at den forurettede hurtigt og effektivt beskyttes, og samtidig gøres det omgående klart for den, der krænker den forurettedes fred, at den forurettede ikke ønsker kontakt, og at den part, tilholdet rettes mod, kan drages til ansvar ved at tilsidesætte dette ønske.

Politiet kan efter meddelelse af et strakstilhold foretage yderligere efterforskning i sagen, herunder bl.a. indhente teleoplysninger, fremsætte editionsbegæring eller foretage afhøringer, ligesom forurettede efterfølgende kan fremkomme med yderligere oplysninger til brug for sagen. En sådan beskyttelse af den forurettede vil efter Justitsministeriets opfattelse ikke kunne opnås uden en ændring af de gældende regler.

Den foreslåede ordning har således positive konsekvenser for den, tilholdet skal beskytte, fordi der i visse tilfælde hurtigt kan indtræde en midlertidig beskyttelse. Det lavere mistankekrav og muligheden for at træffe afgørelse på et mere foreløbigt grundlag må samtidig anses at kunne have negative retssikkerhedsmæssige konsekvenser for den, tilholdet rettes mod.

På grund af de anførte retssikkerhedsmæssige konsekvenser bør et strakstilhold derfor ikke gives i alle sager om chikane og forfølgelse. Derfor har Justitsministeriet fundet det nødvendigt at begrænse adgangen til at meddele et strakstilhold til de situationer, hvor den, som strakstilholdet rettes mod, ikke har en rimelig interesse i at kontakte den anden.

I forlængelse af dette har Justitsministeriet overvejet, om der bør fastsættes en tidsmæssig grænse for varigheden af et strakstilhold. Da dette imidlertid vil kunne give et vist incitament til at forhale politiets sagsbehandling for den, som tilholdet rettes mod, har ministeriet fundet, at et strakstilhold bør gælde, indtil der af politidirektøren træffes en endelig afgørelse angående tilhold eller opholdsforbud (eller at der i øvrigt træffes afgørelse om tilbagekaldelse af strakstilholdet).

For at sikre at strakstilholdet inden for rimelig tid følges op af en endelig afgørelse angående tilhold eller opholdsforbud, hvis ikke politidirektøren forinden – f.eks. på forurettedes foranledning – har tilbagekaldt strakstilholdet, foreslås det, at den endelige afgørelse angående tilhold eller opholdsforbud så vidt muligt skal træffes af politidirektøren senest 60 dage efter at afgørelsen om strakstilhold er forkyndt.

Det ligger således i den foreslåede ordning, at et strakstilhold skal have en begrænset varighed. Kun særlige forhold, som ikke kan tilregnes politiet, kan begrunde, at den endelige afgørelse ikke træffes inden for senest 60 dage. Dette kan f.eks. være tilfældet som følge af, at den, tilholdet rettes mod, undgår politiets henvendelser, eller det er nødvendigt at foretage særligt langvarige efterforskningskridt.

Den begrænsede varighed af et strakstilhold sammenholdt med, at strakstilholdet ikke skal gives, når der foreligger en rimelig interesse i at kontakte den anden, medvirker efter Justitsministeriets opfattelse til, at strakstilholdet ikke bør kunne anses som et særligt forstyrrende indgreb i den pågældendes frihed.

Justitsministeriet vil senest 3 år efter lovens ikrafttræden via Rigsadvokaten bede de regionale statsadvokater om en udtalelse vedrørende statsadvokaternes foreløbige erfaringer med behandlingen af klager over strakstilhold, herunder strakstilholdenes tidsmæssige udstrækning. I den forbindelse skal det også undersøges, i hvilket omfang strakstilholdet anvendes i de forskellige politikredse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2, 2.3.2 og 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

2.3. Mistankekravet mv.

Joan-Søstrene ønsker en klarere vejledning om, hvad der forstås som ”rimelig grund er mistænkt” i lovforslagets § 1, nr. 1 (§ 2 a, stk. 1, nr. 1) for dermed at sikre en ensartet anvendelse af loven i landets politikredse. Det er væsentligt, at der er det fornødne kendskab til reglerne, hvilket er afgørende for, at reglerne bliver anvendt. Derfor opfordres der til, at de relevante personer modtager uddannelse i strakstilholdet.

”Rimelig grund” skal ifølge bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, forstås i overensstemmelse med eksempelvis retsplejelovens § 755 om anholdelse og tilholdslovens § 2, stk. 3. Det indebærer, at der skal være visse konkrete holdepunkter for at antage, at den forurettede af den anden er krænket som anført i lovens § 2, stk. 1, nr. 1.

Det vil således bero på et konkret skøn, der foretages af politiet, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet. Dette kan f.eks. bero på forurettedes forklaring, herunder særligt når oplysninger fra udenforstående, breve, sms-beskeder, e-mails eller en oversigt over modtagne opkald støtter forklaringen, der i øvrigt forekommer troværdig. Herudover kan der lægges vægt på indholdet og karakteren af henvendelserne, parternes indbyrdes relation og forurettedes forhold. En enkelt grov henvendelse vil også kunne opfylde mistankekravet.

En mistanke kan efter omstændighederne ligeledes være til stede, hvis den, tilholdet retter sig mod, tidligere har fået tilhold eller opholdsforbud i forhold til den forurettede eller medlemmer af dennes husstand. Desuden kan der foreligge en mistanke, hvis den pågældende tidligere har fået tilhold i forhold til andre, som er uvedkommende for den pågældende, og det nye forhold også vedrører en påstået krænkelse af en fremmed og uvedkommende person.

Som led i det fælles udspil ”Stop Stalking” fra marts 2016 fra Justitsministeriet og Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling blev der iværksat en styrkelse af politiets håndtering af sager om stalking, forfølgelse og chikane. Det fremgår således som en del af udspillet, at de personer, der er udsatte for stalking, skal have den hjælp, de har brug for fra politiet. Rigspolitiet er derfor i færd med at udarbejde retningslinjer for den praktiske håndtering af sådanne sager, der skal sikre, at sagerne oprettes og behandles mere ensartet og efter en ”best practice”. Retningslinjerne vil bl.a. beskrive muligheden for iværksættelse af et strakstilhold, herunder de nærmere betingelser herfor.

Endvidere vil anvendelsen af strakstilhold blive nærmere beskrevet i forbindelse med en kommende opdatering af afsnittet om tilholdssager i Rigsadvokatens meddelelse.

2.4. Rimelig interesse i at kontakte den anden

Joan-Søstrene finder det beklageligt, at det er opgivet at sikre mennesker, der er udsat for stalking fra et familiemedlem, den anden forælder til et fællesbarn, en nabo eller lignende. Det burde være muligt i konkrete situationer at opnå et ”delvist” tilhold, som udelukker, at den, tilholdet retter sig mod, må opsøge den forurettede uden for de rammer, som følger f.eks. af en samværsafgørelse.

Dansk Stalking Center anbefaler, at en bestemmelse om strakstilhold også omfatter gruppen af stalkingudsatte, hvor der også er samværsrelaterede forhold omkring fællesbørn. Det er erfaringen, at en del sager, som involverer uenighed om samværsforhold, misforstås og tolkes som indbyrdes samværskonflikter frem for, at handlingerne ses som reel stalking. Stalking i disse sager kræver særlig viden og håndtering, men et strakstilhold kan være et afgørende forebyggende element i sagshåndteringen. Det er ikke usædvanligt, at stalking i disse sager kan udvikle sig til f.eks. vold og i ekstreme situationer til drab. I hvert fald i de sager, hvor der ikke er samværret, bør det ikke være vanskeligt at skelne mellem stalking og konflikt, da modparten således ikke bør have en rimelig interesse i kontakt. Som styrkelse og sikring af korrekt identificering og sagsbehandling af denne sagstype anbefales, at der udpeges særligere nøglepersoner ved politiet, som uddannes og trænes i håndtering af alle typer stalkingsager.

Det Kriminalpræventive Råd anser det som hensigtsmæssigt, at muligheden for strakstilhold begrænses til situationer, hvor mistænkte ikke har en rimelig interesse i at kontakte den anden.

Hjælp Voldsofre mener, at kravet om, at den mistænkte ikke skal have en rimelig interesse i at kontakte den anden betyder, at der ikke er bekymringer i forhold til retssikkerheden, ligesom der på den måde opnås sikkerhed for, at muligheden for strakstilhold ikke misbruges.

Et tilhold indebærer et indgreb i den personlige frihed for den, som tilholdet rettes mod. Da et strakstilhold som nævnt i afsnit 2.1 ovenfor vil kunne meddeles allerede, når en person med rimelig grund er mistænkt for at krænke en anden, har Justitsministeriet fundet, at muligheden for at give et

strakstilhold bør begrænses til de situationer, hvor den, som strakstilholdet rettes mod, ikke har en rimelig interesse i at kontakte den anden, jf. forslaget til § 1, nr. 1.

Den krænkende part vil navnlig ikke have en rimelig interesse i at kontakte den anden, hvor den formodede krænkelse mv. foretages af en for den forurettede fremmed og uvedkommende person eller i forhold til bekendte eller personer, som den forurettede har afbrudt forholdet til eller ikke ønsker at indgå i et forhold med. Derimod foreligger der en rimelig interesse i kontakt, hvor der er en saglig, objektiv begrundelse for en regelmæssig kontakt, f.eks. hvor parterne har (umyndige) fællesbørn, er i familie med hinanden (nære familierelationer), er naboer eller i handels- og erhvervs-mæssige forhold.

Betingelsen medfører efter Justitsministeriets opfattelse, at indgrebet har begrænset intensitet, hvilket – sammen med kravet til politidirektøren om, at den endelige afgørelse angående tilhold og opholdsforbud så vidt muligt skal træffes senest 60 dage efter forkyndelse af strakstilholdet – medvirker til, at strakstilholdet ikke bør kunne anses som et særligt forstyrrende indgreb i den pågældendes frihed.

Herudover udelukker betingelsen anvendelsen af et strakstilhold i de komplicerede sager. Dette er efter Justitsministeriets opfattelse hensigtsmæssigt bl.a. under hensyntagen til, at strakstilholdet er en afgørelse, der skal kunne træffes hurtigt og på baggrund af et mere foreløbigt grundlag. Derfor bør strakstilholdet ikke anvendes i de sager, hvor en nærmere undersøgelse af hensyn til bl.a. risikoen for misbrug og optrapning af en konflikt bør afventes. Ordningen vil f.eks. ikke omfatte sager, som udspringer af uenighed om samværsretten til fællesbørn (hvad enten der aktuelt består samværsret eller ikke) eller nabostridigheder.

Det skal dog understreges, som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at politiet som hidtil skal vurdere, om der er behov for, at der så vidt muligt træffes en særlig hurtig afgørelse om tilhold, herunder ved brug af en telefonisk partshøring, hvis et strakstilhold ikke kan anvendes.

Strakstilholdet har i øvrigt ikke til formål at træde i stedet for eller ændre på politiets anvendelse af andre tiltag i relation til stalking, forfølgelse og chikane. For eksempel bør politiet fortsat benytte sig af uformelle formaninger, hvis der f.eks. er grund til at tro, at personen vil ændre sin adfærd som følge af en formaning.

Som anført i afsnit 2.1 ovenfor, falder det uden for formålet med dette lovforslag at regulere, hvilke personer, der har kompetence til at træffe afgørelse om tilhold. Det følger således af tilholdslovens § 15, stk. 2, at afgørelser om bl.a. tilhold træffes af politidirektøren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

2.5. Domstolsprøvelse

Retspolitisk Forening finder det uacceptabelt, at et tilhold ikke er underlagt domstolskontrol. På samme måde som opholdsforbud og bortvisning er et tilhold meget indgribende ikke alene i relation til den pågældendes egen frihed, men også i relation til afgørelser om forældremyndighed, bopælsret og samvær. Det foreslås præciseret i den relevante lovgivning, at et tilhold ikke kan lægges til grund for en afgørelse om f.eks. forældremyndighed og samvær, medmindre tilholdet er stadfæstet af en domstol. Herved sikres, at tilholdet ikke misbruges til at opnå en fortrinsstilling.

Lovforslaget går ud på at indføre et midlertidigt tilhold (et såkaldt strakstilhold), som omfatter de samme typer af forbud og har samme retsvirkning som et tilhold, der meddeles efter de gældende bestemmelser i tilholdsloven.

Det er således ikke formålet med lovforslaget at ændre de gældende regler om klage eller domstolsprøvelse af afgørelser om tilhold, hvad enten der er tale om en foreløbig eller endelig afgørelse om tilhold, ligesom det ikke er formålet med lovforslaget at foretage ændringer af anden lovgivning, herunder foretage en ændring af reglerne om forældremyndighed eller samvær.

Afgørelser om tilhold kan i medfør af tilholdslovens § 15, stk. 3 (som ikke foreslås ændret), påklages til Statsadvokaten. Statsadvokatens afgørelse kan ikke påklages. Herudover kan en afgørelse om tilhold i overensstemmelse med de almindelige regler for prøvelse af forvaltningsafgørelser indbringes for domstolene.

I forhold afgørelser om opholdsforbud og bortvisning gælder der særlige regler i tilholdsloven. Det fremgår af lovens § 17, stk. 1, at den, der gives

opholdsforbud eller bortvises, inden 14 dage efter, at afgørelsen er forkyndt, kan kræve, at politiet indbringer afgørelsen for byretten.

Reglerne er baseret på Strafferetsplejerådets betænkning fra 2011 (betænkning nr. 1526/2011). I forhold til domstolsprøvelse foreslog Strafferetsplejerådet alene en særlig hurtig og let adgang til domstolsprøvelse i forhold til opholdsforbud og bortvisning under henvisning til, at der ved disse foranstaltninger var tale om et ikke ubetydeligt indgreb, jf. betænkningen side 213. For så vidt angår bortvisning var der tale om en videreførelse af de dagældende regler.

2.6. Adgangen til at tage et tilhold med til udlandet

Offerrådgivningen mener, at det også skal være muligt at få et tilhold med til udlandet, således at den forurettede ikke skal søge om tilhold i hvert enkelt land, vedkommende vil opholde sig i.

Muligheden for at kunne tage et tilhold med til udlandet afhænger af, om det pågældende land anerkender danske afgørelser om tilhold, herunder strakstilhold.

Inden for den Europæiske Union gælder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU af 13. december 2011 om den europæiske beskyttelsesordre og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 606/2013 (EU) af 12. juni 2013 om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civile retlige spørgsmål. Retsakterne udgør tilsammen et system, som indebærer, at en beskyttelsesforanstaltning (f.eks. et tilhold), der er truffet i et EU-medlemsland, som udgangspunkt anerkendes i et andet medlemsland. Danmark er imidlertid på grund af retsforbeholdet ikke omfattet af de pågældende retsakter, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

3. Lovforslaget

Det fremsatte lovforslag adskiller sig på følgende punkter fra det lovudkast, der blev sendt i høring den 31. august 2016:

1. Det er flere steder i lovforslaget præciseret, at afgørelser om tilhold, herunder strakstilhold, træffes af politidirektøren.

2. Det fremgår af pkt. 2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, at det ikke bør tillægges selvstændig betydning ved vurderingen af strafansvaret for overtrædelse af et strakstilhold, om politidirektørens endelige afgørelse går ud på, at betingelserne for tilhold efter § 2 eller opholdsforbud efter § 4 også er opfyldt.
3. Eksemplerne i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, om hvornår der foreligger en rimelig interesse i at kontakte den anden er yderligere præciseret.
4. Der er herudover foretaget præciserende og redaktionelle ændringer.